

จอร์แดน

“เฮ้ย ไม่นะ ไฉ่ว!” จอร์แดน บริกส์กระแทกแดร่เต็มแรง ชูนิ้วกลางผ่านกระจกชั้นรูปของรถออดี้ อาร์ 8 ที่เปิดกว้าง พร้อมเหยียบเบรกอย่างแรง พลถอนเท้ากลับมาที่คันเร่งสั่งรอนเท้าก็หักเปาะ “แม่งเอ๊ย ลูกบู่แดงคูโปรดชะด้วย ไฉกร๊วก!”

อีกฝ่ายยื่นแขนอวบอ้วนออกมาจากหน้าต่างรถเก็บขยะ พลังกระดิกนิ้วกลางนิดๆ เพื่อตอบโต้

“ตะเบ็งเสียงใส่ใครนะ จอร์ดี”

เธอจำหมายเลขโทรศัพท์บนสติ๊กเกอร์ท้ายรถที่บอกว่า**ขับรถไม่สุภาพโปรดแจ่งเอาไว้**

“ก็ไอ้คนเก็บขยะเฮงชวยนะสิ! จู้ๆ ก็พรวดพรวดจากถนนเมดิสันออกมาที่ถนนหมายเลข 49 แบบไม่ชะลดดูซ้ายดูขวา! หนัารถออดี้เกือบพังทั้งแถบ!”

เธอถอดรองเท้าออกมาดูสันที่หัก จากนั้นก็เขยี้้งไปบนพื้นผิฟที่นังผู้โดยสาร

“อ้าว คุณขับรถมาเหรอ ขับมาทำไม เดี๋ยวนี้ นี่คุณอยู่แถวเมดิสัน
นั่นเหรอ รายการจะออกอากาศในหกนาทีนี้อแล้วนะ!”

“พอจบรายการแล้วฉันต้องไปแฮมป์ตันส์นะ มันจะลึนคิดมากถ้าต้อง
ใช้รถสาธารณะ แล้วถ่อกลับมาเอารถตัวเองที่คอนเนตทิคัตในอีกสองสาม
ชั่วโมง”

“แต่แฟรงก์ก็พาคุณมาถึงสถานีทันเวลาทุกครั้ง”

“ช่างหัวแฟรงก์เถอะ”

การจราจรเคลื่อนตัวไปข้างหน้าไม่กี่เมตรก่อนจะหยุดนิ่งอีกครั้ง คน
เก็บขยะขับเบียดรถเธอ เกือบถาด้านข้างของรถลินคอล์น เอสยูวีที่อยู่เลน
ติดกัน คนขับน่าจะกำลังส่งข้อความหาใครสักคน สมัยนี้ใครๆ ก็ก้มหน้า
ก้มตาส่งข้อความกันทั้งนั้น ทำอย่างกับว่ารถทุกคันเคลื่อนไปข้างหน้าด้วย
ตัวเอง เลยไม่ต้องสนใจว่าใครกำลังทำอะไรบนถนนในนิวยอร์กซิตี้

ไอเวอร์เอี้ย

จอร์แดนกัมมอววิทยุในรถ นี่คือนิสัยน่ารำคาญที่ไม่อาจสลัดทิ้งได้
เธอมักจะจะเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่คุยผ่านลำโพงมือถือ “บิลลี ช่วยจดไว้บน
กระดานด้วยนะ #02222022”

“ได้ดี แต่ว่ามันคืออะไรนะ”

“จุดนี้ไว้ด้วย” เธอรีบบอกหมายเลขบนสติ๊กเกอร์ท้ายรถเก็บขยะ
คันนั้น

“เรียบร้อย เออเน่ ไม่เห็นบอกเลยว่าสามีคุณจะมา วันนี้คนงานจะ
ทาสีห้องทำงานคุณใหม่ ผมเลยให้เขาไปนั่งในห้องรับแขกกับวุฒิสมาชิก
มอเรติ”

“อดีตสามีต่างหาก ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาจะโผล่มา เขาบอกหรือเปล่า
ว่ามาทำไม”

“คุณก็รู้ว่าไม่เคยมีใครบอกอะไรผมทั้งนั้น” บิลลีตอบ “เขาพา
ชาร์ลีสตัตต์มาด้วยนะ”

“ชาร์ลอตต์นี่นะ ตอนนี้แกน่าจะเตรียมตัวไปโรงเรียนแล้วนี่นา”
เขาควรจะเตรียมลูกให้พร้อมสิ

ชาร์ลอตต์ขาดเรียนหลายวันแล้ว เธอไม่อยากให้ลูกซ้ำเกรดหนักอีกปี ถ้าเป็นแบบนี้จริงๆ มันจะเป็นยังไงกันละ หนังสือพิมพ์ได้เล่นข่าวนี้กันสนุกแน่ๆ

“ช่วยบอกทีเถอะว่าคุณใกล้จะถึงแล้ว” เสียงบิลลีดังออกมาจากลำโพง

หนึ่งนาทีที่ผ่านมาเธอขยับไปข้างหน้าได้ไม่เกินสองเมตรด้วยซ้ำ
อีกสี่นาทีจะหกโมงเช้า

“จากตรงนี้นั้นมองเห็นตึกแล้ว” เธอเห็นอาคารหลังนั้น ป้ายไฟดิจิตอล
และชื่อบริษัทชิริอุสเอกซ์เอ็มสว่าจ่าบนยอดตึกห่างไปเกือบสองช่วงถนน

จอร์แดนอดใจไม่อยู่จนต้องปีบแดรอีกครั้ง

เธอขยับไปข้างหน้าได้อีกเกือบหนึ่งเมตร

เพราะเสียงแดรแท่ๆ

บิลลีถอนหายใจ “เขานี้ไม่แถม เทรนเนอร์มาออกกรายการเดอะทูเดย์-
โชว์”

“จริงหรือ”

“ก็เพราะอย่างนี้ไง แอวรีอกก็เฟลเลอร์เซ็นเตอร์ถึงรถติดขนาดนั้น
นี่เป็นคอนเสิร์ตครั้งสุดท้ายของเธอในหนัาร้อนนี้”

“ที่รถติดหนักแบบนี้เป็นเพราะเมแกน เทรนเนอร์หรือหรือ”

“นี่ยังดีนะ ถ้าเอ็ด ซีเรนมาละก็คงหนักกว่านี้เยอะ”

“ทำไมเราไม่เชิญเอ็ด ซีเรนมาละ จันเอื้อมุขมิสมาชิกเต็มทีแล้ว
โดยเฉพาะวันศุกร์ก่อนจะถึงวันหยุดสุดสัปดาห์แบบนี้ คุยกับนักการเมือง
แล้วหงุดหงิดเป็นบ้า”

“เพราะทางผู้ใหญ่ขอคิวมา เขาน่าจะเป็นเพื่อนกรีนสไตร์นหรือไมก์
โกลด์เบลตต์นั่นแหละ”

จอร์แดนเคาะลิ้นเมื่อรถเคลื่อนตัวไปข้างหน้าอีกหลายเมตร “อ้อ
เดี๋ยวนี้เราเชิญคนรู้จักของเบ็องบนมาออกรายการแล้วนั้นหรือ ฉันจำ
คุณมาเพราะไม่ชอบเรื่องแบบนั้นแหละ คุณควรจะเชิญแขกแบบเอ็ด ซีเรน
ต่างหาก”

“จะให้ผมโทรไปเคอะทูเดย์โชว์ แล้วเชิญให้เมแกน เทรนเนอร์วะ
มาออกรายการของเราหลังจากเสร็จธุระที่นั่นไหมล่ะ ผมมีเบอร์โทรศัพท์
ผู้จัดการของเธอ คิดว่าเธอน่าจะรับคำเชิญนะ”

“ฉันไม่กินของเหลือจากคนอื่น บิลลี”

การจราจรในเลนซ้ายเริ่มคล่องตัว แต่ทำไมรถในเลนบ้านี้ถึง
ไม่ขยับเขยื้อนเลยนะ ถึงเธอจะปาดเข้าเลนซ้าย แต่อีกหนึ่งช่วงถนนก็ต้อง
โอบกลับอยู่ดี

มันคุ่มใหม่นะ

น่าจะคุ่ม

อาจจะดีกว่า

จอร์แดนจับพวงมาลัยแน่นพลาถกดเท้าบนคันเร่ง และแล้ว...

รถบัสคันหนึ่งขยับขึ้นมาจากซ้ายแล้วขวางทางเธอ

ไ้เปรตเอ๊ย

สายไปซะแล้ว

บิลลีคงใช้มือป้องโทรศัพท์ไว้ แต่เธอยังได้ยินเสียงพุดอื้อลอดเข้ามา
ในสาย เหมือนเขากำลังแหกปากใส่ใครสักคน ก่อนส่งเสียงมาตามสาย
“จอร์ดี เราต้องมีแผนสำรองแล้วละ คุณไม่มีทางมาทันแน่ๆ”

“ต้องทันสิ”

อีกสามนาที่จะหกโมงเช้า

เธอไปไม่ทันแน่

ด้านข้างของรถบัสคันที่อยู่ติดกันเป็นโฆษณารายการของเธอเอง
ตัวอักษรใหญ่ยักษ์ขนาดหกสิบเซนติเมตรเขียนว่ามาแรงแซงโค้งกับจอร์แดน
บริกส์ พร้อมภาพประชาสัมพันธ์ซึ่งถ่ายในช่วงเวลานี้เมื่อปีที่แล้ว เธอเกลียด

รูปนี้ซะมัด จริงๆ แล้วก็ไม่ใช่ชอบรูปที่ถ่ายเพื่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์เลยสักรูป เพราะตัวจริงของเธอແ່ງงทุกวันขณะที่รูปพวกนั้นยังเหมือนเดิม แอ้มพวกนั้นยังใช้ฟิลเตอร์*มาลิบารบี้*ในโปรแกรมโฟโตชอปแต่งจนดูเกือบสมบูรณ์ ทั้งที่รูปร่างหน้าตาของเธอไม่ได้เป็นแบบนั้น มันไม่ต่างอะไรจากการจ้องมองภาพในกระจก และเห็นตัวเองในแบบฉบับที่สวยเลิศกว่าจ้องตอบมาอย่างเย้ยหยัน

อีกไม่ถึงสองนาทีก่อนจะหกโมงเช้า ยังต้องพินฝ่าอีกหนึ่งช่วงถนนครึ่งแต่การจราจรหยุดนิ่งทุกทิศทาง

ทันใดนั้นใครคนหนึ่งบนรถบัสก็จำเธอได้และร้องเรียกชื่อเธอ

จอร์แดนกดปุ่มเลื่อนกระจกหน้าต่างเปิด ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังฟิล์มดำมืด และปิดกระจกชั้นรูป แนนอนว่าเธอไม่อยากจะให้ใครสักคนเทศมูทตีผักโขมใส่รถเอาตอนนี้

เสียงบิลลีดังขึ้น “เห็นไหมล่ะ ถ้าแฟรงก์อยู่ด้วยเขาก็แค่ปล่อยคุณลงตรงนั้น แล้วคุณก็เดินมาได้เลย”

“แต่ฉันไม่ได้อยู่กับแฟรงก์ บิลลี” จอร์แดนย้ำเสียงหนักแน่น

แล้วความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในหัว

เธอจะทำแบบนั้นไม่ได้นะ

แต่เธอจะทำมันเดี๋ยวนี้ล่ะ

จอร์แดนดับเครื่องยนต์ ดึงเบรกมือ เปิดไฟกะพริบแล้วลงจากรถก่อนที่จะเปลี่ยนใจเสียก่อน “ส่งใครสักคนมาเจอฉันที่ลิโอบบี้ เอาชุดหูฟังมาด้วย บิลลี!” เธอตะเบ็งเสียงขณะกระชากรองเท้าข้างที่เหลือและโยนไปไกลอีกข้างที่สั้นหัก

บิลลีพุดอะไรบางอย่าง แต่เธอไม่ได้ยินเพราะกระแทกประตูรถปิดแล้ววิ่งขึ้นทางเท้า จากนั้นยื่นมือมาข้างหลังพร้อมกดปุ่มล็อกบนรีโมต

รถออกดีส่งเสียงร้องบี๊ๆ

โคล

เจ้าหน้าที่ตำรวจโคล ฮันด์ลีย์แห่งกรมตำรวจนิวยอร์กง่วนอยู่กับเห็นผู้หญิงลงจากรถคันข้างหน้า เธอก้าวลงมากลางถนนหมายเลข 49 ลีกรถแล้ววิ่งไปตามทางเท้า ทั้งรถอดีไ้ไว้บนถนนที่มีการจราจรคับคั่งเอาดื้อๆ มีหน้าซำยังขวางหน้ารถสายตรวจของเขา รวมทั้งรถที่อยู่ข้างหลังอีกไม่รู้กี่คัน

อะไรกันวะ

เขาเพิ่งเห็นกับตา

มีเรื่องพรรค์นั้นเกิดขึ้นจริงๆ

เขาค่อนข้างแน่ใจว่าเธอถอดรองเท้าออกด้วย ก็นะ ทำไมจะทำได้ล่ะ

เขาเอื้อมไปกดปุ่มไซเรนให้ดังสนั่นสามครั้ง

พอเธอหันมามอง เขาคาดว่าเธอจะหยุดชะงัก หรือส่งยิ้มขัดเขินเป็นเชิงขอโทษก่อนจะกลับมาขึ้นนั่งบนรถแบบที่คนทั่วไปทำกันเมื่อโดนตำรวจจับได้คาหนังคาเขา แต่ผู้หญิงคนนั้นทำอะไรนะเธอ เธอดันยิ้มพลางโบกมือแล้ววิ่งอ้าวเท้าเปล่าต่อไปแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาว

เขาคาดว่ารถคันนั้นอาจถูกขโมยมา มันดูสมเหตุสมผลที่สุดเพราะเป็นรถหรูหรราคาแพง แต่ก็ไม่มีท่าทีว่าเขาจะขับรถหวาดเสียวหรือแต่งเนื้อแต่งตัวที่สื่อว่าเป็นคนประเภคนั้น ทั้งที่ไม่ได้สวมรองเท้าแต่เสื้อผ้าที่เขาใส่ดูราคาแพง อีกอย่างคือเธอถือกรรด จอขโมยรถส่วนใหญ่ไม่มีกุญแจติดตัว น้อยครั้งมากที่โจรจะล็อกประตูก่อนทิ้งรถและจะไม่เปิดไฟฉุกเฉินแน่นอน สรุปคือเธอจอดรถของตัวเองทิ้งไว้บนถนนหมายเลข 49 ในชั่วโมงเร่งด่วน

เธอร่วงเร็วมากซะด้วย ตอนนี้ห่างไปตั้งครึ่งชั่วโมงถนนแล้ว แกมท่วงท่าก็งามสง่าแบบนักวิ่งที่ฝึกซ้อมมาดี

ตลอดสิบสองปีที่ประกอบอาชีพตำรวจ โคลทบทวนทางเลือกในชีวิตครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนมากจะมีสาเหตุมาจากการที่กระสุนหรือมีดพุ่งใส่ เขาเคยโดนกัดสองครั้ง แต่โดนสุนัขกัดแค่ครั้งเดียว แต่ก็ต้องฉีดยาทั้งสองครั้ง คนบางคนชอบถ่มน้ำลายใส่ มันไม่ใช่การเริ่มต้น (หรือจบ) วันที่ดีนัก เขาได้ยินคำพูดที่ทำร้ายจิตใจตลอดเวลา มีครั้งหนึ่งเขาเจอผู้หญิงไม่ใส่อะไรสักชิ้นนอกจากอะลูมิเนียมฟอยล์พันด้วยเทปการรอบตัว เธอยืนยันว่าไทมส์สแควร์คือสถานที่สุดอลังการซึ่งมนุษย์ต่างดาวสร้างให้ยานลงจอด เขาควรจะแปลกใจที่เห็นคนทั้งรถราคาเป็นแสนดอลลาร์ไว้กลางถนนแล้ววิ่งจากไป แต่เปล่าเลย เพราะในเมืองอย่างนิวยอร์กไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าแค่วันอังคารธรรมดาวันหนึ่ง

โคลโยกเกียร์มาอยู่ในตำแหน่งจอด เปิดไฟกะพริบสีแดงสลบน้ำเงิน และก้าวลงจากรถพร้อมสูดหายใจลึกๆ ก่อนไล่ตามเธอไป

เขารู้สึกว่ามีมือถือหลายเครื่องเบนจากผู้หญิงคนนั้นมาที่ตัวเขา ขณะที่ลัดเลาะผ่านรถบัสและรถจอดดีมาถึงทางเท้าท่ามกลางเสียงแตรที่ดังขึ้นเป็นระยะๆ รอบตัว

ไม่น่าเชื่อว่าในบรรดากล้องที่บันทึกภาพในช่วงเวลานั้น ตัวเดียวที่ทำงานลูกผีลูกคนที่สุดก็คือกล้องบอดี้แคมมูลค่าสองพันดอลลาร์ที่ติดอยู่บนเครื่องบินของเขาเอง

จอร์แดน

จอร์แดนวิ่งฝ่าสัญญาณไฟข้ามถนนหมายเลข 6 แต่มันไม่เป็นอะไรเพราะรถบนถนนหยุดนิ่งทุกทิศทาง ตอนนี้ไม่ได้มีแค่เธอคนเดียวที่วิ่งหน้าตั้ง น่าจะมีอีกไม่น้อยกว่าสิบคนที่ทำเหมือนกัน ต่างก็ก้มหน้ามองมือถือและไม่ใส่ใจกับสิ่งรอบตัว อย่างน้อยเธอก็สนใจสังเกตทุกอย่าง การจราจรที่เป็นอัมพาตไม่ได้ทำให้แท็กซี่แถวนี้เลิกบีบแตรสนั่นหวั่นไหว ดูเหมือนคนขับแท็กซี่จะคิดว่าการบีบแตรสำคัญที่สุดในชีวิต รวากับจะเก็บคะแนนจากมันให้มากที่สุด ส่วนเธอก็ไม่ยากใช้ชีวิตอยู่ในนิวยอร์กโดยปราศจากเสียงแตร เพราะมันคือวัฒนธรรมของที่นี่

เธอผ่านถนนหมายเลข 6 มาได้ครึ่งทางและใกล้จะถึงอาคารซีริอัสเอกซ์เอ็มอยู่แล้ว แต่ก็นึกได้ว่าเลียบมือถือชาร์จิ้งไว้บนแผงหน้าปัดรถ คงทำอะไรไม่ได้แล้วในตอนนี้อย่างไรก็ตามคงทำอะไรไม่ได้มากนัก นอกจากปล่อยให้รถของเขาจอดอยู่อย่างนั้น การปฏิเสธความรับผิดชอบนี้มันช่างวิเศษจริงๆ จอร์แดนมั่นใจว่าถ้าไม่ต้องสบตาตำรวจคนนั้น เธอคงหาทางเอาตัวรอดได้แน่นอนไม่ว่ามันจะส่งผลอย่างไรก็ตาม ตอนนี้เธอมีปัญหามากกว่านั้น

จอร์แดนกัมศิระลงตำแหน่งแทรกตัวผ่านกลุ่มนักท่องเที่ยวที่กำลังถ่ายรูปหน้าอาคารแมครอร์ธิลล์ เลขที่ 1221 อเวนิวออฟดิอเมริกาส์ เธอเข้าไปในลิบบีก่อนที่จะมีใครจำได้ นับว่าน่าอัศจรรย์มาก แต่ก็มีคนกลุ่มใหญ่ขวางอยู่ตรงจุดตรวจความปลอดภัย พวกเขาเคลื่อนตัวผ่านเครื่องตรวจจับโลหะช้าๆ นักท่องเที่ยวเฮงซวยกำลังทำให้ทุกอย่างติดขัดเป็นคอขวด ชาวนิวยอร์กจะไม่ใส่เสื้อผ้าที่มีตัวอักษรย่อเอ็นวายหรือถ่ายรูปในลิบบี้ของอาคารสองพันรูป

นาฬิกาเรือนใหญ่เหนือลิฟต์บอกเวลา 5:59:22 เธอมีเวลาเหลือไม่ถึงสี่สิบวินาที

จอร์แดนยกมือขึ้นป้องปากและร้องตะโกน “โอ้ย แยะแล้ว! ไฮเวิร์ด สเติร์น นักจัดรายการคนดังโดนตำรวจตะบันหมัดใส่บนทางเท้าเนอะ!”

ใช่เลย มันได้ผลชะงัดดีจริงๆ

คนกลุ่มนั้นเลิกสนใจลิบบี้แล้วพากันวิ่งกรูผ่านประตูออกไป ไม่ต่างกับบรรดาแม่บ้านชนบทหน้าร้านวอลมาร์ตในวันแบล็กฟรายเดย์ที่มีการลดราคาครั้งใหญ่

จอร์แดนเดินอ้อมฝูงชน แทรกตัวผ่านกลุ่มผู้ชายใส่สูทแล้วพุ่งปราดไปยืนข้างหน้าโดยไม่ชะลอฝีเท้า “โทษที ฉันกำลังรีบนะ บ๊อบบี้!”

รปภ. เงยหน้ามองแล้วเบิกตากว้างเมื่อจอร์แดนวิ่งผ่านเครื่องตรวจจับโลหะ ซึ่งเป็นเหตุให้สัญญาณเตือนร้องลั่น “จอร์ดี คุณต้อง...”

แต่เธอไม่ได้ยินคำพูดที่เหลือ

เธอวิ่งปรูดผ่านพื้นหินอ่อนไปถึงลิฟต์แล้วกดปุ่มขึ้นทั้งหกปุ่ม

จอร์แดนไม่เห็นบิลลีแม้แต่เงา

หมอนั้นหายหัวไปอยู่ที่ไหนกันนะ

เธอกดปุ่มอีก

นาฬิกาเหนือลิฟต์บอกเวลา 6:00:02

แม่งเอ๊ย

แม่ง

แม่ง

เสียงตึงตังมาจากลิฟต์ตัวที่สามด้านซ้ายมือ ประตูเลื่อนเปิดออก
สาวน้อยผมสีชมพูยาวประป่าใส่เสื้อยัดรายการมาแรงแข่งโค้งกับจอร์แดน
บรีสก้าวออกมา หน้าตาตื่นราวกับเป็นกวางที่เกือบจะโดนรถชน พลางถือ
ชุดหูฟังไร้สายยี่ห้อโบสในมือข้างหนึ่ง อีกข้างถือโทรศัพท์

จอร์แดนจำอีกฝ่ายไม่ได้ “เฮ้!”

เด็กสาวผมสีชมพูยกหน้าขึ้นมอง ยิ้มแล้วเดินมาหาเธอช้าๆ ท่าทาง
ไม่ยินดียินร้าย มีเหตุอะไรที่จะต้องรีบร้อนด้วยล่ะ เพราะนี่ไม่ใช่ชีวิตของเธอ
ที่แขวนอยู่บนเส้นด้าย ค่อยๆ เดินนะที่รัก เดี่ยวจะสะดุดหกล้ม

ยายเด็กฝึกงานนี้ไม่ได้เรื่องเลย

ดูเหมือนจะมีเด็กฝึกงานหน้าใหม่เพิ่มขึ้นทุกชั่วโมง แต่ไม่มีคุณภาพ
เลยสักคน

จอร์แดนวิ่งไปกระซอกชุดหูฟังมาสวม หันได้ยินเสียงเพลงประจำ
รายการกำลังเล่นท่อนสุดท้าย

เด็กสาวผมสีชมพูยกมือถือในมือขึ้น “บิลลีสั่งให้ฉันถ่ายรูปจากป้าย
โฆษณา เพื่อคุณจะ...”

จอร์แดนคว้ามือถือและพรวดเข้าไปในลิฟต์ ก่อนจะกดปุ่มชั้น 43
อย่างแรงจนเธอคิดว่าได้ยินเสียงพลาสติกแตก เธอโยนกุญแจรถให้สาวน้อย
ผมสีชมพู “ไปขับรถฉันออกมาจากถนนหมายเลข 49 ก่อนจะมีใครขโมย
ไปซะก่อน!”

ขณะที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิด เธอแอบเห็นตำรวจคนนั้น เขายืนอยู่
ที่โต๊ะ รปภ. และกำลังจ้องตรงมาที่เธอ

จอร์แดนได้ยินเสียงบิลลีดังขึ้นท่ามกลางเสียงเพลง “มาถึงแล้ว
ไซ้ใหม่ จอร์ดี”

“แหม เชื่อใจกันหน่อยได้ไหมคะ คุณกอลลีเอ็ก คนอย่างฉันเคยขาดงาน
ซะที่ไหน”

“ควบคุมจังหวะหายใจหน่อย ฟังเสียงคุณอย่างกับโดนนักกีฬาศิลปะการต่อสู้ตีมางั้นแหละ”

“นี่คุณ ฉันเพิ่งจะวิ่งมาสองช่วงถนนนะ แล้วรู้ด้วยหรือว่าเสียงคนที่พีดกันนะเป็นยังไง”

“โอ้ ผมเคยผ่านประสบการณ์แบบนี้มา” บิลลี่ตอบ “มันรู้สึกเหมือนเวลาที่เรารู้ว่าเงินบัตรเครดิตเต็ม เราจะซื้ออะไรก็ไม่ได้พร้อมหัวเราะก่อนจะสวมกอดอย่างรักใคร่ แล้วประตูรถก็เปิดผาง เป็นสัญญาณบอกว่าเราคนใดคนหนึ่งต้องจากไป”

จอร์แดนแหงนมองไปบอกชั้นที่สว่างขึ้นตามลำดับ ตอนนี้เธออยู่ชั้น 21 และกำลังเลื่อนสูงขึ้นไปเรื่อยๆ “เรตติ้งเป็นไงบ้าง”

“ดีเลยละ” บิลลี่ตอบ “โกลด์เบลตต์อยากคุยกับคุณเรื่องที่เราจะลาหยุดพรงี้”

“ช่วงหัวเขาเถอะ นี่จะหยุดก็หยุดง่ายๆ เนี่ยนะ”

“เราจะออกอากาศในอีกห้า สี่ สาม...”

เสียงบิลลี่เงียบหายไป

จอร์แดนก้มมองรูปถ่ายป้ายโฆษณาบนจอมือถือของแม่สาวผมสีชมพู เสียงเพลงหยุดลง

เธอหลับตาครู่หนึ่งพร้อมกับสูดหายใจลึกๆ กลับใจครู่หนึ่งก่อนพ่นผ่านปากเบาๆ

เสียงจอร์แดนเปลี่ยนไปเล็กน้อยแทบจับสังเกตไม่ได้เมื่อไมโครโฟนในชุดหูฟังเริ่มทำงาน “ฉันอยากจะให้ผู้ฟังทุกท่านจดหมายเลขเอาไว้” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงรื้นๆ “มันคือหนึ่งในสองหมายเลขที่ฉันจะบอกในวันนี้ พอคิดว่าฉันได้พบชายคนหนึ่ง เขาไม่ใช่ผู้ชายที่อาสาจะช่วยคุณถือของขณะที่คุณพยายามถ่วงน้ำหนักถุงมากมายที่คล้องแขนอยู่ ไม่ใช่ผู้ชายที่จะเปิดประตูค้างให้คุณเดินเข้าไปก่อน และแน่นอน เขาไม่ใช่ผู้ชายที่จะถอดเสื้อโค้ตของตัวเองให้เมื่อเห็นว่าคุณรู้สึกหนาว แต่เขาคือผู้ชายที่จะไล่คุณไปจากหน้าจอทีวีเมื่อมีรายการแข่งขันกีฬา ผู้ชายที่ผ่ายลมบนรถบัส

หรือเกาจุดซ่อนเร้นอย่างไม่อายต่อหน้าคนที่บังเอิญมองมาตอนอยู่ในแถวรอจ่ายเงิน สำหรับผู้ชายประเภทนี้ การกำจัดขนในที่ลับคือเรื่องแปลกประหลาด ไม่ต่างจากความรู้สึกที่ชาวอินูอิตมีต่อชุดว่ายน้ำ เพื่อนใหม่ของฉันคงเข้าใจว่าชีวิตริที่หมายถึงอัศวินผู้กล้าคือชื่อเซตปกรองเล็กๆ แถวนิวเจอร์ซีย์”

“ใช่ค่ะ ฉันพบผู้ชายแบบนั้น คนที่เป็นตัวแทนของเพศชายอย่างแท้จริง และเขาก็มีน้ำใจให้เบอร์โทรโดยที่ฉันไม่ได้ขอ ด้วยเหตุผลทุกข้อที่กล่าวมา เขาคงคิดว่าฉันจะโทรไปหาหรืออยากทำความรู้จักเขาให้ลึกซึ้งขึ้น เพื่อความสะดวกเราควรจะต้องชื่อให้เขาว่าสแตน เพราะการแสดงออกของเขาสมกับนิยามของคำว่าสแตนที่แปลว่าแฟนคลับทุกประการ”

ลิปต์ส่งเสียงดังตึงและประตูก็เปิดออกสู่ชั้น 43 จอร์แดนเห็นภาพโฆษณาเหมือนที่ข้างรถบัสก่อนหน้านี้ ดวงตาคู่นั้นจึงตอบมาอย่างเย้ยหยันจากโปสเตอร์ซึ่งใหญ่พอที่จะบังผนังไม้โอ๊กหลังเคาน์เตอร์ต้อนรับไปครึ่งหนึ่ง เธอก้าวจากลิฟต์ออกสู่โถงทางเดินแล้วเลี้ยวซ้ายมุ่งหน้าไปยังห้องส่ง

ผู้คนในโถงทางเดินเบี่ยงตัวเปิดทางให้เธอ หลายคนผงกศีรษะและยิ้ม บางคนก็เสมองไปทางอื่น ทุกคนต่างรู้ดีว่าไม่ควรพูดกับจอร์แดนเมื่อเธอสวมหูฟัง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาเจอกับสถานการณ์แบบนี้

“พวกคุณทุกคนทราบดีว่าแก่นแท้ของฉันคือสาวชาวใต้” จอร์แดนเอ่ย น้ำเสียงแตกตื้นเล็กน้อย ไม่ลืมที่จะแทรกสำเนียงแปร่งปร่าที่เกล้งทำขึ้นมา เพราะเธอเกิดนอกเมืองคลีฟแลนด์ “ด้วยเหตุนี้ฉันจึงรับเบอร์ของเขา มาด้วยความยินดี ปลื้มปิติ และนับถืออย่างยิ่ง จากนั้นก็นั่งนับเวลาทุกนาที่ที่ผ่านไปขณะปฏิบัติกิจวัตรในยามเช้า เผื่อรอเวลาที่จะยกมือถือขึ้นมาโทรหาเจ้าชายทรงเสน่ห์สุดหล่อหรือสแตนผู้แสนจะน่ารักของฉัน สาวชาวใต้อย่างฉันค่อนข้างจะซื่อายชะด้วย สำหรับท่านผู้ฟังที่ติดตามรายการของฉันเป็นประจำอาจจะไม่คิดแบบนั้น แต่ฉันเป็นคนซื่อายจริงๆ เมื่อไหร่ที่มีผู้ชายให้เบอร์ ฉันจะเคอะเขินไม่ต่างจากเด็กสาวๆ อายุสิบสามขึ้นมา

ทันที เหมือนย้อนกลับไปเป็นเด็กมัธยมต้นใส่เหล็กดัดฟันเงาวับ ช่วงที่สิ่วและกระแ่งกันผุดขึ้นบนผิวทุกตารางนิ้ว”

“คุณเข้าใจใช่ไหม ฉันมักคิดว่าเขาสนใจเพราะแวนตาหนาเตอะหรือหน้าอกที่แบนแต่เตี้ย หรืออาจจะเพราะการเลือกใช้คำขยายที่ไม่จำเป็นในประโยคระหว่างคาบภาษาอังกฤษ หรือไม่ก็เพราะฉันโง่ลูกบาทไม่ลงห่วงสองจากสามครั้งในโรงยิม แต่ที่แน่ๆ คือเขาคงไม่ได้ประทับใจในบุคลิกของฉัน สมัยนั้นไม่มีผู้ชายคนไหนคุยกับฉันแบบจริงจังเลยสักคน พวกเขาจึงไม่รู้จักรักฉันดีเท่าไร ฉันคือเงา ปีศาจ ไม่ก็แมลงวันบนผนังที่บินจวดเจวียนและประคองชีวิตไม่ให้ตัวเองโดนตบจนตาย ฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่พวกสแตนในสมัยนั้นต้องการ หรือถ้าไม่อย่างนั้น ฉันก็อ่านสัญญาณที่พวกนั้นส่งมาผิดพลาดไป ไม่รู้สินะ มันบอกยากจริงๆ สแตนพวกนี้ก็เหมือนผู้ชายส่วนใหญ่ที่ไม่เคยแสดงท่าทีชัดเจนเมื่อเอ่ยปากทักผู้หญิง พวกนี้ชอบพูดจาอ้อมค้อม ดูสแตนหรือหนุ่มล่ำบักที่ฉันเจอเมื่อเช้าสิ เขาเลือกที่จะขับรถตัดหน้าบนถนนหมายเลข 49 ซึ่งไม่ฉลาดเลยสักนิดจู่ๆ เขาก็พุ่งออกมา บั่นท้ายรถบรรทุกใหญ่เทอะทะสายไปมาใส่หน้าฉัน เห็นได้ชัดว่าในโลกของสแตนพวกนี้ กฎแห่งความรักมีชัยเหนือกฎจราจร และพวกเราทั้งซัดซัดซัดจริงๆ ที่มีชีวิตอยู่ในโลกของพวกสแตน ว่าไหม”

เธอพูดต่อ “ฉันเข้าใจดีว่าการทำความรู้จักกับคนใหม่ๆ ไม่ใช่เรื่องง่าย และเข้าใจว่าการขับรถตัดหน้าฉันบนถนนอาจจะเป็นวิธีการของเขา ไม่ต่างจากการดึงหางม้าหรือเดินชนฉันที่โต๊ะหน้างานคืนสู่เหย้า เราทุกคนต่างก็มีวิธีแสดงความรักในแบบตัวเอง ต้องขอชมเชยที่อย่างน้อยๆ เขาก็ข่มความอายเพื่อจะทักทายฉัน แต่ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาต้องทำตัวถ้อยขนาดนี้จริงๆ หรือ นี่คือนกกลเม็ดเด็ดใช้หรือเปล่า”

จอร์แดนเดินเลียหัวมุมและก้าวเข้าไปในห้องพักเล็กๆ สำหรับพนักงาน เธอปรี๋เข้าหาเครื่องชงกาแฟ รินกาแฟดำให้ตัวเองหนึ่งแก้ว แล้วก้าวไปทางเครื่องชงกาแฟเอสเปรสโซก่อนกดเติมลงไปอีกสองช็อต เธอหลับตา สูดกลิ่นสุดวิเศษของกาแฟอันประหนึ่งเป็นกลิ่นเหงื่อของพระเจ้า

เข้าไปเต็มปอด โอ้ เธออยากดีมีมันมากจริงๆ ขอสักอีกก็ยังดี แต่เธอรู้ว่ายังดีไม่ได้ ไม่ใช่ระหว่างออกอากาศตามกฎพื้นฐานด้านการแพร่ภาพกระจายเสียง

เธอถือแก้วลั่นออกไปที่โถงทางเดินพร้อมกับสูดกลิ่นอีกครั้ง ก่อนเลี้ยวขวาไปทางห้องส่งตรงสุดทางเดิน “ฉันพอจะยกโทษให้สแตนบางคนได้นะ ก็อย่างที่บอก การทำความรู้จักกับใครสักคนไม่ใช่เรื่องง่าย ในโลกยุคปัจจุบัน คุณต้องมีความคิดสร้างสรรค์อยู่ในหัวบ้าง เดียวนี้เราไม่ได้รับอนุญาตให้ออกเดทกับคนในที่ทำงานแล้ว ลองถามบิลล์ คลินตันกับโมนิกา ลูวินสกีดูก็ได้ ผ่านมาสี่สิบปีแล้วแต่ผู้คนก็ยังไม่เลิกพูดถึงเช็กซ์กับมลทินที่ไม่มีวันชำระให้สะอาดได้ รวากับว่าเรื่องราวเราใจจะหว่งทั้งคู่ เพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวาน เมื่อก่อนความสัมพันธ์ลึกซึ้งในที่ทำงานถือเป็นเรื่องปกติและมันก็มีเหตุผลอันควรทีเดียว ว่าไหม เราใช้เวลาอยู่ในที่ทำงานกับอีกฝ่ายเกือบทั้งวัน ความใกล้ชิดย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดา คุณเห็นอีกฝ่ายทั้งในยามสุขและเศร้า คุณเห็นการกระทำที่ไม่เข้าท่าทุกอย่างในห้องทำงานให้ตายเถอะ ถ้าคุณมองผ่านตัวตุ๊กตุนจากสตาร์วอร์ส มายลิตเติลโพนี หรือรูปการ์ตูนการพิสดารในรายการสิ่งที่ต้องทำแล้วยังเห็นอีกฝ่ายน่ารักน่าจีบ มันก็ไม่แปลกที่คุณจะต้องทำอะไรสักอย่าง มันผิดขนาดนั้นจริงๆ เหมอเมื่อคุณอยากจะขึ้นสวรรค์สักสามนาทิตบนเครื่องถ่ายเอกสารกับคนจากแผนกบัญชีเพื่อหนีความซ้ำซากจำเจในวันพุธ”

“ใช่แล้ว ผู้ฟังที่รักทุกท่าน โลกปัจจุบันต้องมีเรื่องแบบนั้นแน่นอน ส่วนฉันในฐานะเจ้านาย ถ้าฉันอยากเล่นสนุกกับเพื่อนร่วมงานก็คงต้องมีการเตรียมเอกสาร แถมนัดประชุมกับเจ้าหน้าที่กฎหมายมือดีหลายคนทีเดียว ก่อนจะเริ่มส่งยิ้มให้คนที่หมายปอง พนันเลยว่ามันต้องมีวิดีโอที่เราดูตามลำพัง จากนั้นก็อาจจะได้นั่งดูด้วยกันโดยมีผู้ใหญ่อูเล การกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป ไม่ใช่สำหรับเด็กหนุ่ม เด็กสาว หรือใครก็ตาม สมัยนี้ถ้าคุณอยากจะออกเดทกับใคร คุณต้องมีหัวคิดสร้างสรรค์หน่อย ต้องขบถตดหน้าใครสักคนบนถนน นั่นแหละวิธีการของพวกเขาสแตนหรือไม่ก็แอบขโมยกระเป๋าตังค์ของคนที่ชอบระหว่างเข้าคิวที่ร้านสตาร์บัคส์

แล้วเสนอจะจ่ายค่าลาแต่ให้เมื่ออีกฝ่ายตระหนักว่าบัตรเครดิตหายไปซะแล้ว คุณอาจจะแกล้งทำตัวเป็นพนักงานขับรถเบอร์ที่กดปุ่มล็อกประตู จนกระทั่งอีกฝ่ายยอมไปดูหนังหรือชมการแสดงกับคุณ หรือคุณจะใส่เสื้อมีฮูดขณะเดินตามอีกฝ่ายไปตามทางเท้ามืดๆ และพูดอะไรแปลกๆ อย่างเช่น*คุณมีปืนซ็อตไฟฟ้าขนาดเก้าโวลต์ติดตัวมาหรือเปล่า เครื่องซ็อตของผมมันไม่ทำงานซะแล้ว*”

“แน่นอน มีแอปต่างๆ ให้เลือกเยอะแยะ ทั้งทินเดอร์ ไกรน์เดอร์ มายด์เดอร์ เบลนเดอร์ หรือไฮด์ไวน์เดอร์ ยุคนี้แค่ปัดนิ้วก็เดี๋ยวก็หาคู่ร่วมสนุกได้แล้ว ฉันไม่รู้ว่าพวกคุณรู้สึกยังไง แต่ฉันคิดว่าความสัมพันธ์ในลักษณะนี้มักจะสร้างความผิดหวังให้เป็นส่วนใหญ่ บางทีสแตนท์ก็อาจจะไม่เจอคนที่ถูกใจเหมือนกัน อาจเป็นเพราะเหตุนี้เขาจึงขับรถตัดหน้าผู้หญิงซะเลย มันอาจจะเป็นวิธีที่ไม่เลวนักในการเรียกความสนใจจากผู้หญิงในปี 2020”

จอร์แดนก้าวเข้าไปในห้องทำงานของตัวเอง ผึงห้องและเฟอร์นิเจอร์ ปิดคลุมด้วยผ้าใบสำหรับงานทาสี จดหมายกองอยู่บนเก้าอี้ข้างประตู เธอพลิกดูจดหมายต่งเล็กๆ และพบฉบับที่รออยู่ เธอยึดมันใส่กระเป๋า โชคดีที่ลูกน้องของเธอยังไม่ได้เปิดอ่าน

เธอเดินข้ามโถงทางเดินและมองผ่านช่องหน้าต่างไปที่บิลลี ประตูเก็บเสียงหนาหนักของห้องส่งสามารถเปิดได้สะดวกเมื่อออกจากห้อง แต่มันจะปิดล็อกโดยอัตโนมัติเมื่อคนข้างนอกพยายามจะเข้าไป เพื่อป้องกันไม่ให้ใครเดินดุ่มๆ เข้าไปรบกวนกลางรายการ เธอได้ยินเสียงแกร็กเมื่อกลไกล็อกแม่เหล็กคลายตัวขณะผลักประตูเข้าไปในห้อง

บิลลี กลูเอ็กพยักหน้าให้จากในตู้กระจกทางซ้ายมือซึ่งเป็นที่ทำงานของผู้ควบคุมการผลิต เขาเข้าไปที่จอแอลซีดีขนาดใหญ่บนผนังซึ่งแสดงจำนวนผู้ฟัง 5,300,049 คน ให้ตายเถอะ เธอชอบวิทยุดาวเทียมและตัวเลขแสดงสถิติแบบเรียลไทม์ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด